

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068913600/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

der hørte mere Letsindighed end Besindighed til at sende ud i Verden, da det udtalte den Tids Ideer om Frihed og Sædelighed med en paafaldende Uforbeholdenhed. Da disse Ideer imidlertid fandt Gjengklang hos et stort Parti, og Digtene desuden røbede et ikke ganske almindeligt Talent, gjorde den lille Bog megen Opsigt, blev ophøiet og nedreven langt over Fortjeneste; og da Justitsraaden som en Ræsende kom færende til Boghandleren, for, om muligt, at standse Udsalget, var den allerede næsten udsolgt.

En alvorlig Ordstrid opstod nu mellem Brødrene. Grossereren forsvarede Ferdinand, men Justitsraaden paastod, at hans Søn, som han tillagde Navn af «forloren» og «vanslægtet», havde ved denne Bog fordærvet sin hele Fremtid, at en fornuftig, høitstaaende Mand havde forsikket ham, at der var Spørgsmaal om at sætte Forfatteren under Justitiens Tiltale. Men den Skam, tilføiede Faderen, den vil jeg ikke opleve. Jeg har endnu to Børn foruden ham, jeg vil ikke, at de skal undgjelde for deres Broders Synder. Jeg har sagt ham det; jeg udbetaler ham hans mødrene Arv, den er ikke stor, men dog stor nok til at han kan reise bort og leve deraf i et Aars Tid; saa kan han søge sin Lykke i det forbandede Babylon, som han anseer for et Paradis, og prøve, hvor godt det er.

– Har jeg hørt Magen? Har du sagt det til ham? Og hvad svarede han?

– Han blev meget fornøiet, og sagde, han vilde reise jo før jo heller.

Som sagt, saa gjort. Ferdinand var snart reiseferdig, Grossereren forærede ham en anstændig Sum Penge, og forsynet med Recommendationsbreve og Creditiver, fuld af Haab og Reiselyst, tog han Afsked med sine Nærmeste; men Claudine var saa bedrøvet og han selv saa rørt ved at sige hende Farvel, at deres Afskedsscene bestyrkede Grossereren i hans Formodning om, at disse To elskede hinanden.

Efter denne Tid var det ogsaa kjendeligt, at en Sorg fortærede Claudines tilforn saa muntre Sind, og det var rørende at see den Selvbeherskelse, hvormed hun forgjæves anstregte sig for at skjule sin sande Stemning. Lidt efter lidt syntes hendes Helbred at lide og hendes friske Skjønhed at tabe sig i en forbausende Grad. Hun søgte Eensomhed og tog kun med tydelig Ulyst Deel i Forlystelser og Selskaber, dem undtagen, som fandt Sted hjemme i Huset, og hvori hun